

דאמר "הריני נזיר היום, הריני נזיר למחר" —
אי אפשר לומר כך.

היות, וכי הא, דבר פשוט שכזה — קרא
בעיא?! האם צריך לשם כך לימוד
מהכתוב?

אלא, מוכיח רב המנונא, לאו, בהכרח,
שהברייתא מדברת בכגון דאמר "הריני נזיר
היום, הריני נזיר היום".

וקתני בברייתא שנזירות חל על נזירות!

וקשיא לרב הונא!

ודוחה הגמרא את ראייתו של רב המנונא
מהברייתא:

לא מדובר בברייתא באופן שכזה.

אלא, הכא, במאי עסקינן — בכגון שקיבל
עליו שתי נזירות בבת אחת. ומחדש
הכתוב ששתיהן חלות.

ועתה באה הגמרא לדון בדברי הברייתא:

ומאי חומרא, במה מתבטא החומר דשבועה
מנדר, שאמרה הברייתא?

אילימא, אם נאמר שחומר השבועה הוא
משום דחיילא שחלה השבועה אפילו על
דבר שאין בו ממש, כגון שמתחייב אדם
בשבועה לאכול, ואילו נדר חל רק על חפץ,
שהוא דבר שיש בו ממש —

הרי מצד שני נדר נמו חמור, שכן הנדר חל
על המצוה, ומונע לקיימה, כגון שאוסר על
עצמו את הסוכה מלשבת בה, כמו שהוא חל
על דבר רשות!

ולכן אם נשאל על הראשונה אחר קיומה,
עלתה לו הנזירות השניה בניהוג הנזירות
ראשונה.

א-ח ותיובתא דרב הונא!

ומשנינן: לא. לעולם מדברת הברייתא בכגון
שאמר "הריני נזיר היום, הריני למחר".

ומאי "עלתה לו נזירות שניה בראשונה"? —
לבר מההוא יומא יתירא, שאותו הוא צריך
להמשיך ולנהוג בניזירות.

אי נמי, מדברת הברייתא בכגון שקיבל שתי
נזירות בבת אחת, וכגון שאמר "הריני נזיר
פעמיים", שאז גם לרב הונא חלות עליו שתי
נזירות.

מתיב רב המנונא מברייתא:

דתניא: כתיב [במדבר ו] "נזיר להזיר" —
מכאן למדו חכמים שהנזירות חל על
הנזירות.

שיכול היה להיות אחרת. כי והלא דין קל
וחומר הוא שיהיה אחרת:

ומה שבועה, שהיא חמורה — אין שבועה
חלה על שבועה.

נזירות, שהיא קלה — לא כל שכן שלא
תחול נזירות על נזירות.

תלמוד לומר: "נזיר להזיר"!

מכאן, שהנזירות חלה על הנזירות.

ודן רב המנונא בדברי הברייתא:

היכי דמי? כיצד מדובר כאן?

אילימא אם תרצה לומר שמדובר בכגון